

Oude boerderij maakt plaats voor knooperf

DIEPENHEIM - Een groot boerenbedrijf is de afgelopen twee jaar omgevoerd tot een plek waar nu vijf gezinnen wonen in een uitgestrekt landschap. Het eerste zogeheten knooperf is geboren. En er zullen er waarschijnlijk meer volgen, want veel boeren stoppen met hun bedrijven en om het platteland leefbaar te houden willen gemeentebesturen dat steeds meer leegstaande schuren plaatsmaken voor woningen. De naam knooperf ontstond uit het feit dat stoukoude paden uit verschillende richtingen naar het erf leiden. De gebouwen op Erve Nijland staan rondom een centrale plek. „De woonkamers liggen aan de buitenkant van de panden en van daaruit kijk je de verte in”, legt architect Henk de Leeuw uit. De architecten De Leeuw en Henry Betting, de bedenkers van het plan, stappen tevreden over het gazon op Erve Nijland aan de Morsdijk in Diepenheim. Dit gloednieuwe knooperf maakt deel uit van het landgoed Nijenhuis en Westervliet. „We reden samen door het Twentse landschap en wat ons opviel is dat je telkens in de verte alleen het dak van een boerderij ziet”, vertelt De Leeuw. „Dat is juist zo aardig aan ons coulisselandschap met de vele essen. We wilden de bijgebouwen ondergeschikt maken aan het hoofgebouw.” De Leeuw uit Goor en Betting

uit Markveide wonnen met hun voorstel een prijsvraag van de familie Schimmelpenninck, de eigenaresse van het landgoed. De gebouwen zijn inmiddels klaar en bewoond. Op vrijdag 26 oktober om 17.00 uur nemen ontwerpers, juryleden, aannemers en bewoners het knooperf officieel in gebruik. Een wandelaar op het erf zoekt vergeefs naar dakpannen en metselwerk. Want op het dak groeien verplaatste die meekleuren met de tijd van het jaar en de 'buitenmuren' bestaan hoofdzakelijk uit kozijnen met glas. „Om toch het gevoel van geborgenheid te geven is er een soort borswering gemaakt”, vertelt de inmiddels gepensioneerde De Leeuw die bij Ten Dam architecten in Diepenheim werkt. „Het is net alsof je in een boot zit”, zegt Betting. „Je zit iets verzonken in het water en kijkt over de wereld uit.” „Hoe langer je werkt in de architectuur hoe meer je naar eenvoud streeft”, concludeert Betting. „De twee nieuwe gebouwen bestaan in feite uit vier liggers waar het dak op rust. We hebben er voor gekozen de nieuwbouw zo'n 80 centimeter te verzinken in de bodem en het dak als het ware te laten zweven. We vonden dat een elegante oplossing zonder het Twentse landschap geweld aan te doen. De nieuwbouw vergooit als het ware met het landschap.”

De architecten Henk de Leeuw (links) en Henry Betting bij het knooperf. De nieuwbouw rechts en in het midden

is deels verzonken in het landschap.

foto Reinier van Willigen

Powered by TECNAVIA

Copyright (c)2012 De Twentsche Courant Tubantia 20/10/2012